

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **AVAX Holding CZ, s. r. o.**, se sídlem Roháčova 145/14, Praha 3, zastoupené JUDr. Pavlem Holubem, advokátem se sídlem Kopečná 14, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2015, č. j. KrÚ 14578/2015/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 9. 2015, č. j. 52 A 36/2015 – 36,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 9. 2015, č. j. 52 A 36/2015 - 36, a rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 3. 2015, č. j. KrÚ 14578/2015/ODSH/13, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení v částce 20.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Holuba.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Pardubic ze dne 4. 2. 2015, č. j. OSA/P-7503/14-D/31, byla žalobkyni (dále „stěžovatelka“) uložena pokuta 1500 Kč za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že v postavení provozovatele vozidla značky Seat, r. z. X, nezajistila dodržování povinnosti řidiče a pravidel silničního provozu, v daném případě spočívající v povinnosti respektovat zákaz stání bez platné parkovací karty nebo zaplaceného

poplatku. Stěžovatelce byla také uložena povinnost nahradit náklady řízení částkou 1.000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí se stěžovatelka bránila odvoláním, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 3. 2015, č. j. KrÚ 14578/2015/ODSH/13, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou, v níž tvrdila, že se správní orgány nezabývaly všemi námitkami uplatněnými v průběhu řízení a nezohlednily skutečnost, že předmětné vozidlo bylo třetí osobě poskytnuto v rámci podnikatelské činnosti (půjčovna vozidel). Uvedla také, že správním orgánům poskytla všechny údaje o osobě řidiče, tudíž vynaložila veškeré úsilí, které je od ní možné spravedlivě požadovat, aby se odpovědnosti za správní delikt zprostila.

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 8. 9. 2015, č. j. 52 A 36/2015 – 36 (originál rozsudku omylem označen číslem jednacím 52 A 36/2014 - 36), správní žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), zamítl.

Nejprve shrnul všechny podstatné okolnosti a ve vztahu ke správnímu deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu poznamenal, že zprostit se odpovědnosti za tento delikt je možné pouze splněním zákonem předvídaných důvodů, přičemž pro naplnění dané skutkové podstaty se nevyžaduje zavinění. Obecná východiska přitom krajský soud převzal z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21.

Jako nedůvodná byla vyhodnocena argumentace stěžovatelky, že by měla být užitá jiná kritéria pro osoby, které vozidla půjčují v rámci podnikatelské činnosti. Podle krajského soudu je taková skutečnost irelevantní a bylo v zájmu stěžovatelky, aby dodržování pravidel silničního provozu zajistila. Nic navíc nabrání soukromoprávnímu ujednání mezi podnikatelem a klientem, které by mohlo podnikateli případné majetkové ztráty kompenzovat (sankce, vratná kauce, úprava ceny zapůjčení vozidla a další). Na rozdíl od stěžovatelky se krajský soud domnívá, že by nebylo spravedlivé rozlišovat mezi podnikateli, jejichž předmětem podnikání je půjčování vozidel, a jinými osobami. Takový přístup by neodpovídal úmyslu zákonodárce a nebyl by v souladu s právní úpravou.

Závěrem krajský soud poznamenal, že na věci nemůže nic změnit ani to, že stěžovatelka označila konkrétního řidiče ve smyslu ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Informace o skutečném řidiči je totiž pouhou indicií, na jejímž základě může být totožnost skutečného přestupce zjištěna. Jestliže k tomuto cíli označení konkrétní osoby nevedlo, bylo na místě pokračovat se stěžovatelkou v řízení o správním deliktu.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 21. 9. 2015 (v závislosti na chybném čísle jednacím napadeného rozsudku omylem označenou jako kasační stížnost proti rozsudku

č. j. 52 A 36/2014 - 36) napadá stěžovatelka rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Především upozorňuje, že předmětné vozidlo poskytla třetí osobě v rámci podnikatelské činnosti a vynaložila přitom veškeré úsilí k určení skutečného přestupce. Má za to, že na posuzovanou věc nedopadají závěry přijaté Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21. Postup, který krajský soud aproboval, ve svém důsledku vede k zásahu do práv zaručujících stěžovatelce realizaci vlastních podnikatelských aktivit, přičemž případná odpovědnost za blíže neobjasněné přestupky by se stala významnou překážkou, která by mohla vyústit až ve faktické znemožnění podnikání.

Zdůrazňuje, že by bylo krajně nespravedlivé konstruovat odpovědnost za daný správní delikt v případě, kdy správnímu orgánu sdělila veškeré možné známé údaje o osobě, které vozidlo poskytla. Stěžovatelka je proto přesvědčena, že nebylo možné ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu využít.

Nakonec stěžovatelka namítá, že krajský soud dostatečně nezkoumal, zda se žalovaný zabýval všemi námitkami uplatněnými v odvolání. Konkrétně vlivem předmětu podnikání na možnost spáchání deliktu a otázkou, zda byly ze strany správních orgánů učiněny všechny kroky nezbytné k odhalení skutečného přestupce.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatelka navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný ve stručném vyjádření pouze podotkl, že se s rozsudkem krajského soudu plně ztotožňuje.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že neexistují žádné pochybnosti o tom, že kasační stížnost správně směřuje proti rozsudku krajského soudu ze dne 8. 9. 2015, č. j. 52 A 36/2015 - 36. Celé řízení, které bylo ukončeno napadeným rozsudkem, bylo vedeno pod spisovou značkou 52 A 36/2015 - 36, a dne 8. 9. 2015 byl vydán právě rozsudek č. j. 52 A 36/2015 - 36.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka explicitně uplatnila kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nicméně v závěru kasační stížnosti namítla také nepřezkoumatelnost napadeného

rozsudku, která by měla spočívat v nedostatečném vypořádání žalobních námitek [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V daném případě spatřuje stěžovatelka nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud opomenul (dostatečně) zkoumat, zda žalovaný řádně odpověděl na odvolací námitky související s její podnikatelskou činností a poskytnutou součinností.

Právě otázkou nepřezkoumatelnosti je vhodné zabývat se nejdříve, neboť je-li napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, zpravidla již nenabízí prostor k vypořádání věcné argumentace a Nejvyšší správní soud jej musí zrušit bez dalšího.

Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou souhlasí v tom, že krajský soud se otázce přezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí přímo nevěnoval, ale v rámci soudního přezkumu sám uvedenou problematiku vypořádal se stejným závěrem jako správní orgány. Otázkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud nedávno zabýval v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 Azs 100/2015 – 30, kde uvedl, že ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je nutné vnímat tak, že „soud zruší napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů především tehdy, opírají-li se nosné rozhodovací důvody správního orgánu o skutečnosti ve správním řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, popřípadě nevypořádá-li se správní orgán s argumentací účastníka, představující relevantní polemiku k argumentům tvořícím ratio decidendi úvah správního orgánu; to platí zejména v případě, kdy se argumentace týká otázek, které se mohou projektovat do hmotněprávního postavení účastníka správního řízení.“ Je pravdou, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč nemá na odpovědnost stěžovatelky za správní delikt vliv skutečnost, že předmětem jejího podnikání je půjčování vozidel, ani explicitně nehodnotil, jakou roli hraje to, že stěžovatelka označila konkrétní osobu, které vozidlo zapůjčila. Touto argumentací se správní orgán zabývat měl a měl také vysvětlit, proč jsou tyto námitky nedůvodné. Neučinil-li tak, měl na tento nedostatek adekvátně reagovat krajský soud, nicméně v situaci, kdy se s danou problematikou sám vypořádal a přesto žalobu zamítl, by bylo příliš formalistické přihlídnout k uvedenému pochybení až v kasační stížnosti (tzn. jen pro tento procesní deficit napadený rozsudek zrušit) a upřít tak stěžovateli věcný přezkum ostatních kasačních námitek. Nelze navíc přehlédnout, že z napadeného správního rozhodnutí lze alespoň implicitně dovodit, že stěžovatelkou namítané skutečnosti nepovažoval žalovaný z hlediska odpovědnosti za správní delikt za relevantní. Je proto možné uzavřít, že ačkoli se měl krajský soud otázce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí více věnovat, nemohl tento procesní nedostatek způsobit takovou vadu, aby to samo o sobě vyústilo v kasaci napadeného rozsudku. V tomto kontextu postačí, že tuto námitku přezkoumal krajský soud sám a Nejvyšší správní soud může jeho závěry přezkoumat. Ve zbytku je totiž rozhodnutí krajského soudu odůvodněno dostatečně a logicky. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak dán nebyl.

Následně se zdejší soud zabýval kasačním důvodem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V rámci něj bylo nezbytné vyřešit otázku, zda má vliv na odpovědnost stěžovatelky její podnikatelská činnost.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 uvedeného

zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V souladu s názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, lze navíc poznamenat, že „[z]prostit odpovědnosti za tento správní delikt se přitom provozovatel vozidla může pouze za okolností předvídaných odstavcem 5. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“

Znění citovaného předpisu nezpůsobuje výraznější výkladové problémy a v žádném případě z něj nelze dovodit, že by bylo nutné rozlišovat, v jakém oboru odpovědná právnická osoba podniká. Liberační důvody neobsahují nic, co by se vztahovalo k předmětu podnikání odpovídající osoby, přičemž argumentace předložená stěžovatelkou by neodpovídala ani úmyslu zákonodárce. Tím se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval již ve shora citovaném rozsudku a naznačil také soukromoprávní východiska, která mohou vést k eliminaci majetkové újmy na straně provozovatelů. V relevantní pasáži tohoto rozsudku je doslova uvedeno, že „[e]videntním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

Za přiléhavý je tak nutné považovat závěr krajského soudu o možnostech, které stěžovatelka může využít, aby případné majetkové újme předcházela, či jí následně eliminovala. Odpovědnost stěžovatelky za provoz vozidel, která svým klientům pronajímá, je nepochybně rizikem vyplývajícím ze specifické podnikatelské činnosti. To sice může ovlivňovat obchodní strategii a generovat zvýšené náklady, nicméně nemůže se stát liberačním důvodem, jenž by vedl ke zproštění se odpovědnosti za delikt dle § 125f zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud správně vyhodnotil, že podnikatelská činnost stěžovatelky nemá na odpovědnost za daný delikt žádný vliv. Související kasační námitky jsou tudíž nedůvodné.

Nejvyšší správní soud se tedy mohl zabývat kasačním důvodem dle § 103 odst. 1

písm. b) s. ř. s., pod který lze podřadit námitku, že správní orgány neučinily veškeré nezbytné kroky k tomu, aby zjistily skutečného pachatele přestupku, a krajský soud jejich postup nesprávně aproboval.

Především je vhodné připomenout, že na základě výzvy ze dne 5. 8. 2014, č. j. OSA/

P-7503/14-D/6, stěžovatelka prvoinstančnímu správnímu orgánu sdělila, že řidičem předmětného vozidla byl v rozhodnou dobu pan V. K., narozený dne X. Uvedla dále identifikační údaje společnosti STAVBAX s.r.o. sídlící na adrese Sladkovského 383, Pardubice, jejímž jednatelem byl zmiňovaný řidič, a s ním byla uzavřena nájemní smlouva na předmětné vozidlo (jak z obsahu správního spisu vyplývá). Nahlédnutím do registru obyvatel správní orgán zjistil, že určený řidič má pobyt nahlášen na adrese M. 138, M. Na tuto adresu mu proto bylo dne 3. 9. 2014 doručováno předvolání k podání vysvětlení a následně dne 8. 10. 2014 výzva osobě, které provozovatel vozidlo svěřil. Obě zásilky se správnímu orgánu vrátily zpět s tím, že na dané adrese sídlí obecní úřad, kde nelze zásilku uložit. Vzhledem k tomu, že osoba označená stěžovatelkou byla nekontaktní a v době šedesáti dnů vyplývající z ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále „zákon o přestupcích“), se nepodařilo zahájit řízení ani proti jiné osobě, byla věc odložena a správní orgán dále postupoval v řízení o přezkoumávaném správním deliktu.

V dané věci je tak klíčové rozhodnout, zda bylo zaslání dvou zásilek na správním orgánem zjištěnou adresu určeného řidiče dostatečným úsilím k nalezení skutečného pachatele přestupku, které je od správních orgánů důvodné očekávat.

Judikatura správních soudů nabízí dvě inspirativní rozhodnutí, z nichž lze vycházet i v nyní posuzovaném případě. Otázkou, kam až by mělo vést pátrání po provozovatelem označeném přestupci, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Konstatoval tehdy, že *„by šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatelem vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.“* Nicméně dodal, že *„[b]udou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“* Jak by takový pokus mohl vypadat, popsal výstižně Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013 – 27. Shodou okolností byla rovněž v případě, který Krajský soud v Hradci Králové posuzoval, provozovatelem vozidla stěžovatelka, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; soud tehdy uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Správní orgány se tehdy naopak nepokusily kontaktovat jednatele přímo, ale zasílaly mu písemnosti pouze na adresu označené obchodní společnosti.

V podstatě analogická je situace i nyní. Stěžovatelka označila možného řidiče všemi údaji, kterými disponovala, přičemž bylo na správním orgánu, aby se pokusil přestupce zjistit. Úsilí, které správní orgány vynaložily, však Nejvyšší správní soud nepokládá za

dostatečné. Především je vhodné připomenout, že stěžovatelka za řidiče označila V. K., jednatele společnosti STAVBAX s.r.o., která si vozidlo pronajala. Uvedla přitom také adresu této společnosti. Prvoinstanční správní orgán sice z registru zjistil, jaká je adresa údajného řidiče, nicméně žádnou ze zásilek se nepodařilo řádně doručit, neboť ve skutečnosti se jednalo o adresu obecního úřadu. Za těchto okolností bylo na místě, aby se správní orgán pokusil údajného řidiče kontaktovat také prostřednictvím uvedené obchodní společnosti, popřípadě u ní zjistit, jakým způsobem se je možné s jednatelem (možným přestupcem) spojit. Až v momentě, kdy by ani tento způsob nevedl k uspokojivým výsledkům, mohl by správní orgán přistoupit k postihu stěžovatelky za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu. Správnímu orgánu přitom muselo být již po odeslání první zásilky zřejmé, že se označený řidič na adrese zjištěné z registru nenachází, respektive nebude možné mu tam řádně doručit, a bude jej nutné kontaktovat jiným způsobem. Takovému logickému závěru však správní orgán následný postup vůbec nepřizpůsobil a opětovně doručoval na adresu, kde nebylo doručení zásilky pravděpodobné.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že krajský soud nesprávně aproboval nedůsledný postup správního orgánu, který v řízení o přestupku, respektive o správním deliktu, nepostupoval v souladu se zásadami správního řízení a nevyvinul dostatečnou snahu ke zjištění všech rozhodných skutečností, takže byl porušen § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že krajský soud neodhalil vadu ve správním řízení, která mohla mít v konečném důsledku vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, zatížil vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. také vlastní rozhodnutí. V tomto ohledu je tudíž kasační stížnost důvodná.

Z uvedeného důvodu je tedy zřejmé, že jsou splněny podmínky pro zrušení rozsudku krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. V daném případě je navíc účelné postupovat v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., dle něhož může sám Nejvyšší správní soud rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu, byly-li pro to důvody již v řízení před krajským soudem. Je totiž nepochybné, že napadené správní rozhodnutí mělo být zrušeno již krajským soudem, přičemž jakékoliv doplnění řízení nebo vypořádání dalších žalobních námitek krajským soudem nepřichází v úvahu. Krajský soud by, s odkazem na tento rozsudek, pouze přenesl závazný právní názor svým novým rozsudkem správnímu orgánu. Proto Nejvyšší správní soud zrušil též napadené správní rozhodnutí s tím, že žalovaný bude nově vycházet z vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu a postup prvoinstančního správního orgánu opětovně prověřit, popřípadě rozhodne, jakým způsobem bude nutné řízení doplnit.

Nejvyšší správní soud rozhodl jako poslední, a proto musí vzhledem k § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. rozhodnout také o celkových nákladech soudního řízení. Stěžovatelka byla v řízení úspěšná a náhrada nákladů jí podle zásady úspěchu v řízení náleží. Náklady řízení tvoří zaplacené soudní poplatky před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem (3.000 Kč za správní žalobu a 5.000 Kč za kasační stížnost) a dále náklady právního zastoupení advokátem.

Stěžovatelka byl v řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Holubem, který vykonal v řízení o žalobě celkem dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d)

vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“), a v řízení o kasační stížnosti jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon zmiňovanému advokátu náleží odměna ve výši 3.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem se tedy jedná o částku 10.200 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem DPH podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tudíž je třeba nárok zvýšit o daň 21 % [§ 37 odst. 1, § 47 odst. 1 písm. a), odst. 4 zákona o DPH], tedy o částku 2.142 Kč. Celkem tak odměna činí 12.342 Kč.

V konečném součtu je tak žalovaný povinen stěžovatelce zaplatit náhradu nákladů řízení 20.342 Kč (3.000 + 5.000 + 12.342) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Jaroslav
Vlašín
předseda senátu